

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نشریه پیشرو شماره ۵۴

۱۸ جولای ۲۰۱۸

اختلافات قومی، زبانی و سمتی؛ آخرین حربه

افغانستان کشور چند ملیتی است. اقوام، زبان ها و مذاهب مختلف از سال های سال بدینسو در کنار هم زیسته اند. سال ها قبل که جنگ سایه سیاهش را بر این وطن پهن نکرده بود، مردم با مفاهیم قوم، قبیله، زبان و سمت بیگانه بودند؛ همه در کنار هم با خوشی و آرامی می زیستند، در غم و خوشی یک دیگر شریک می شدند و در یک سنگر برای دفاع از سرزمین خویش می رزمیدند و جان می دادند.

با خروج قوای شوروی و بعد سقوط دولت دست نشانده آن، تنظیم های جنایتکار جهادی چون گرگان درنده وارد کابل و ولایات دیگر شدند و به جان مردم افتادند. هر تنظیم به گونه ای از قوم، زبان، سمت و مذهبی نمایندگی می کرد. کابل در محراق این جنگ ها، به ویرانه مبدل شد و باشندگان آن که تا دیروز بدون در نظر داشت قوم و زبان در کنار هم زندگی مسالمت آمیز داشتند، به نام قوم، زبان و سمت از سوی جنایتکاران جهادی بندی شدند، شکنجه دیدند، لت و کوب گردیدند و به بدترین شکل کشته شدند.

هنوز وحشت و بربریت جهادی به پایان نرسیده بود، که کرگسان طالب با ورود وحشتناک شان به کابل، تعصب و نفاق قومی و زبانی را به اوج رسانیدند. ملیت هائی که تا دیروز در یک سنگر از خاک و وطن خود دفاع می کردند، در مقابل هم قرار گرفتند و بر یک دیگر تفنگ کشیدند. کشورهای همسایه نیز تا توانستند بر این آتش تیل ریختند و آن را شعله ورتر ساختند. رهبران خاین یک دیگر را گرمتر در آغوش فشردند، اما عساکر را تحت نام قوم و زبان به جان یک دیگر انداختند.

فروپاشی حاکمیت طالبان، مردم را به آینده امیدوار ساخت، اما هنوز چند روزی از این امیدواری نگذشته بود که بار دیگر جنگ ها شدت گرفت و چند تن مزدبگیر با استفاده از فرصت با دامن زدن به اختلافات قومی، زبانی و سمتی در تلاش به جان هم انداختن مردم شدند. خوشبختانه توده های عام مردم عمدتاً از این کثافتکاری به دور اند، فقط چند تن به اصطلاح روشنفکر که چند روزی را در این و یا آن کشور گذرانده اند و چند کلمه ای را از این طرف و آن طرف آموخته اند، برای خوشخدمتی و یا حلال کردن پول های گرفته شده، برنامه دامن زدن به تعصبات قومی و زبانی را روی دست گرفته اند. اینان با هزار حيله و نیرنگ و با اغتنام از هر فرصتی فقط یک هدف را دنبال می کنند: شعله ور ساختن آتش جنگ های قومی، زبانی، سمتی و مذهبی.

هر حربه ای که در این سال ها از سوی اجانب به کار گرفته شده است، برای به جان هم انداختن توده‌های مردم چندان کارگر نبوده است؛ اینک نوبت به آخرین و کاری ترین حربه رسیده است تا از آن برای برآورده ساختن اهداف و امیال شوم خود کار بگیرند. روشنفکران فروخته شده در محراق این تفرقه و نفاق قومی و زبانی قرار دارند. کوچکترین مسأله‌ای را جدی می‌سازند و آن را بر قومی و یا سمتی برچسب می‌زنند و بعد تا جای دارد آن را تبلیغ نموده و با این کار احساسات مردم را تحریک می‌کنند. تیکه داران قومی که در حداقل چهار سال گذشته از نام قوم، زبان، سمت و مذهب نان خورده اند و تحت همین نام بر گرده‌های مردم سوار بوده اند، آخرین تلاش خود را به خرج می‌دهند تا این آتش هرچه بیشتر شعله ور گردد تا آنان به مراد خود برسند.

تنظیم ها، احزاب و گروه های موجود بدون استثناء قومی، سمتی و زبانی اند، زیرا درک کرده اند که می‌توانند به آسانی احساسات مردم را جریحه دار سازند و بعد تحت همین نام امتیاز بگیرند. کاش تیکه داران قوم و زبان به قوم و زبان خود خدمت می‌کردند تا شمه‌ای از مشکلات حداقل همان قوم و زبان کم می‌شد. وضعیت زندگی توده‌های وابسته به هر قوم و زبان را که جست و جو کنید، یکی بدتر از دیگری در فقر و فلاکت به سر می‌برند، اما به اصطلاح رهبران و تیکه داران هر قوم چنان در زیر پول و سرمایه گور شده اند که حتی وقت فکر کردن در مورد مشکلات قوم و ولایت خود را ندارند. تازه ترین مثال آن شکستن سد طبیعی آب در ولایت پنجشیر است که به صدها خانواده فقیر پنجشیری خسارات مالی و جانی وارد کرد، اما رهبران آن که در هفده سال گذشته صاحب سرمایه‌های افسانه‌ی شده اند، اصلاً از این فاجعه و زبان‌های جانی و مالی آن خبر ندارند و همین به اصطلاح رهبران وقتی با مشکلی روبه رو شوند، اولین حربه‌ای که از آن کار می‌گیرند، قوم و زبان است، چون می‌دانند با استفاده از این ابزار می‌توانند مردم ناآگاه، فقیر و احساساتی را بفریبند و از وضعیت پیش آمده، ماهی مراد خود را صید کنند.

ما با دفاع از جنایتکار قوم و زبان خود هیچ گاه روی سعادت و خوشبختی را نخواهیم دهید. خاین، جنایتکار و قاتل قوم خود را باید قبل از دیگران شناسایی و طرد نماییم، نه این که فقط جنایات و خیانت‌های قوم دیگر را برجسته سازیم و در مقابل جنایتکار و خاین همزبان و هم قوم خود کور باشیم. باید به خاینان و نفاق افکنان قوم، زبان و سمت بیش از این فرصت ندهیم تا مردم ما را به جان هم بیندازند. ما باید به مردم آگاهی دهیم که آنانی که اختلافات قومی و زبانی را دامن می‌زنند، در قدم اول بدترین دشمنان همان قوم و زبان اند. ما با وحدت، یک پارچگی، همدیگر پذیری، احترام و محبت نسبت به یک دیگر می‌توانیم در برابر موجی از بدبختی ها و مصائبی که از سوی استعمارگران، دولت های غدار همسایه و جنایتکاران و وطنفروشان داخلی و مافیای قدرت که در چهار دهه گذشته از هیچ نوع خیانت، جنایت، رذالت پستی و ... دریغ نکرده ایستادگی نموده و کشتی شکسته خود را به ساحل نجات برسانیم، در غیر آن در میان امواج طوفانی تعصب و نفاق گم خواهیم شد.